

HARANG-SZÓ

*A Csongrád Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom
Híveinek lapja*

V. évfolyam, 1. szám, 2006. Húsvét

Akkor megnyílt a szemük

Húsvétkor a legnagyobb keresztény eseményt, Jézus feltámadását ünnepeljük. A Szentírásban található húsvéti elbeszélések közül a legszebb az *Emmauszi tanítványok* története arról, hogyan találkozott két apostol a föltámadottal: Lk 24,13-35.

Hová megy a két tanítvány? Emmauszbá, de inkább azt kell mondanunk: teljesen mindegy hová - fő az, hogy minél távolabb attól a helytől, ahol elveszítették a reményt, ahol minden értelmetlenné vált. A menekülés mégsem könnyű, szívük nehezen szakad el a hátrahagyott helytől. Ekkor ismeretlen útitárs szegődik a nyomukba. Mi tudjuk, hogy Jézus az, de ők már nem látnak tisztán elkeseredettségükben, nem ismerik fel. Szemük úgy látja még mindig a nagypénteki eseményeket, Jézus keresztségét, mint katasztrófát - saját katasztrófájukat. Képtelenek meglátni, hogy éppen ez az esemény - új élet forrása lehet.

Az ismeretlen tájékozatlannak tűnik. A beszélgetést azonban nem akarja elterelni attól, ami a vándorokat foglalkoztatja. Nem mondja: „Ugyan felejtétek el, ami történt; beszéljétek másról!” Inkább arra buzdítja őket; „Gondoljátok csak át még egyszer alaposan, ami történt! Nem lehet azt másként érteni?”

A tanítványok elmondják, ki volt számukra az, akiben reménykedtek, és mi mindent veszítettek az ő halálával.

Azért is tanácstalanok, az is fokozza rémületüket, mert az asszonyok híradása szerint a sírt üresen találták. Az üres sír számukra nem bizonyíték, csak fokozza az ijedelmüket.

"Mi pedig azt reméltük, hogy meg fogja váltani Izraelt." - mondják. Úgy gondolták Jézus, mint messiás fogja megszabadítani népüket a rómaiak elnyomása alól, az idegen vallási - kulturális hatásoktól.

Jézus kérdése - "Vajon nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?" - az események magyarázatában egy új megvilágítás felé vezet.

Érthetetlen és félelmetes lehetett a tanítványok számára, hogy Isten akarata Jézus kereszthalálában nyilvánult meg. Az alapvető kérdésük a mi kérdésünk is lehet: bízhatunk-e még egyáltalán valamiben? Ha egyáltalán várunk valamit Isten hatalmától, akkor mindenekelőtt azt várjuk, hogy kimentsen bennünket a bajból. Isten mégis a keresztre irányítja Jézus útját. Ez az oka a tanítványok menekülésének; mert Jézusba, sőt Istenbe vetett bizalmuk alapjaiban rendült meg.

Ők valami más, nem létező istentől menekülnek, mert az Atya a halálban is jelen van. Nem idegen tőle a világ nyomorúsága, nem marad attól "Istenhez illő" távolságban, és nem közömbös a világnak Istentől való távolságával szemben sem. Félelmetes dolog bízni és hinni abban, hogy Isten nem földi jólétünk beteljesítője, hanem ott rejtőzik az élet ellentmondásaiban.

A két tanítvány megsejti, hogy a teljes sötétségben milyen döntő számukra a Föltámadott jelenléte. Ezért hangzik el a szinte könyörgő kérésük: "Maradj velünk, mert esteledik, és a nap már lemenőben van." Őt hívják vendégül, de Ő a vendéglátó. Hiszen a vendéglátó az, aki az étkezést megkezdi a kenyértöréssel. Nem véletlen, hogy Lukács evangélista itt tudatosan utal az utolsó vacsorára, arra az étkezésre, amely Jézusnak és az apostolainak ezen a földön utolsó étkezése volt.

folytatva a 20. oldalon

Egy plébános álma

Heinz-Manfred Schulz frankfurti plébános alábbi gondolatait szeretném ajánlani a kedves testvéreknek, aki megfogalmazta, hogy egy közösségnek és annak tagjainak, hogyan is kellene élnie és munkálkodnia, hogy valósággá váljanak az „álmok”, ahol megpróbálhatjuk az evangéliumot megélni.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkinek sem kell álarcot hordani, mert nem kell attól tartania, hogy bárki is felhasználja a másik ellen valamit.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkinek sem kell barikádot emelni maga köré, mert nincs olyan, aki neki fájdalmat akarna okozni.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkinek sem kell a gyengeségeit eltakarni, és erősnek mutatkozni, mert azt érezheti, hogy olyannak fogadják el, amilyen.

Olyan közösségről álmodom, ahol nem a bizonyos teljesítmények felmutatásával, és előfeltételeknek való megfeleléssel érvényesül valaki.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkinek sem kell félnie attól, hogy bántják, ha feltárukozik.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkit sem ítélnék el azért, mert másképp gondolkodik, vagy cselekszik.

Olyan közösségről álmodom, ahol senki sem jobb embertársánál.

Olyan közösségről álmodom, ahol szabad nyílnak lenni egymás előtt, anélkül, hogy ezért a nyíltságért megtorlás járna.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkinek sem dörgölik hibáit az orra alá, mert meg tudnak bocsátani egymásnak.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkinek sem kell szükségében és gondjában egyedül maradni, mert mindenhol barátokra talál.

Olyan közösségről álmodom, ahol senki sem arra törekszik, hogy jobban érvényesülhessen, mint a másik, vagy a másikon uralkodhasson, mivel mindenki ugyanabban a figyelemben részesül.

Olyan közösségről álmodom, ahol egymással a hitünket is megoszthatjuk és senki sem tartja meg azt magának, mert felelősnek érezzük magunkat a másikért.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkinek sem kell büszkének lennie és elismerésért

harcolni, mert biztos lehet a többiek odafordulásában.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkinek sem kell az élete értelmében kételkednie, mert érzi, hogy a többieknek is szükségük van rá.

Olyan közösségről álmodom, ahol mindenki szóhoz juthat, mert tudja, hogy bármit is mond, azt szeretettel fogadják, és nem az okos szavak, és a jó beszédképesség számít.

Olyan közösségről álmodom, ahol másokról nem lenézően beszélnek, mert tudják, hogy senki sem hibátlan.

Olyan közösségről álmodom, ahol senkit sem kategorizálnak, hanem sokkal inkább azt érzi, hogy önmaga lehet.

Olyan közösségről álmodom, ahol megpróbáljuk az evangéliumot megélni.

Vajon valósággá válik nálunk ez az álom?

Veréb László plébános

A plébános „álma” után megismerhetjük Szivák Györgyné gondolatait, aki rá irányítja figyelmünket, és egyben biztat a közösen végzett munkához szükséges együttműködésre.

Ajándékok, melyek nem kerülnek semmibe:

Egy jó szót szólni,
Egy beteget felvidítani,
Óvatosan csukni be az ajtót,
Apróságoknak örülni,
Mindenért hálásnak lenni.

Jó tanácsot adni,
Jogos panaszt nem emlegetni fel újra,
Megtalálni a dicsérő szót a jóra.
Örülni a holnapi napnak,
Mindenre rászánni a kellő időt és a gondot,
És - mindenkihez szeretettel lenni.

Ahol megsejtelek, ott kereslek...

Ahogy tudlak, úgy követlek,
ha megbotlom, nem csüggedek,
ami van, azért magasztallak,
ami nincs, azért nem zaklatlak.

Ami a munkám megcsinálom,
a jó szót érte sose várom,
ha nem sikerül, nem kesergek,
másnap mindent újra kezdek.

„...áldott ez az éjszaka...”

A Húsvétot megelőző egy hetet **Nagyhétnek** nevezzük, Nagyhétnek azért, mert ez a hét az egész egyházi év csúcspontjaként emelkedik ki a liturgiából. Mint ahogyan a vasárnap kiemelkedik hétről hétre életünk hétköznapijaiból, és az Istenhez való közelséget jelenti számunkra, ugyanúgy a Szent Három Nap minden liturgia, minden Istenhez való közeledés felé emelkedik. Ez a rövid kis időszak tele van keresztény életünk mély értelmű szimbólumaival, jelképeivel. Jelen kis írás azért született, hogy, ezeket a jelképeket és liturgiákat megismerve, még mélyebben bele tudjunk kapcsolódni Krisztus megváltó áldozatának titkába.

Nagycsütörtök az Utolsó Vacsorának, az Oltáriszentség megalapításának és Krisztus főpapi voltának az ünnepe, épp ezért ennek a napnak délelőttjén ünneplik minden székesegyházban, - a püspök és a papok együtt – az olajszentelési misét, amelyben papi fogadalmait is megújítják. Nagycsütörtök estéjén viszont már Jézus búcsúvacsorájára emlékezünk, Jézus Krisztussal együtt ünnepeljük szenvedése előtt az utolsó vacsorát, és részesedünk testéből és véréből, úgy, mint ahogyan az apostolok is tették. A pap fehér színű ruhába öltözik, mert bár szomorú események készülődnek, de az Oltáriszentség minket, keresztényeket mindig örömmel tölt el, mi a szenvedésben is Jézus feltámadását ünnepeljük, és a fehér az öröm jele. A harangok elhallgatnak, „Rómába mennek”, és a Dicsőséget sem

énekeljük Húsvétig, mert most minden és mindenki csendben figyel azokra az eseményekre, amelyek következnek, együtt virrasztunk Jézussal, készülünk áldozatára és odafigyelünk Isten szavára.

A szentmise befejeztével az Oltáriszentséget a pap átviszi arra a helyre, ahol ideiglenesen, a Szent Három Nap alatt őrizni fogják, majd az úgynevezett „oltárfosztás” következik, a pap eltávolít minden díszet az oltárokról, mert Jézus is kiüresítette önmagát, és vérrel verejtékezett, a Getszemáni - kertben. Erre emlékezve tartunk virrasztást is, mintegy magunkra vonatkoztatjuk Jézus szavát, amit apostolainak mondott: „Egy óra hosszat sem tudtok virrasztani velem?” (Mt, 26, 40)

Jézus Krisztus délután három óra tájban adta át magát a kereszten az Atyának, beteljesítve ezzel az áldozatot.

Ezért kezdődnek **Nagypénteken**, délután a szertartások.

A katolikus templomokban a liturgikus év folyamán egyedül Nagypénteken és Nagyszombaton nem mutatnak be szentmisét. Sok helyen a Nagypénteki szertartásokat „csonkamisének” nevezik, de ez az elnevezés helytelen, mert **Nagypénteken egyetlen áldozat van, az élő Krisztus a keresztfán**, és nincs helye más áldozatnak.

A Nagypénteki szertartás azzal kezdődik, hogy a pap pirosban, a szenvedés színébe öltözve bevonul a templomba és a főoltár előtt leborulva imádkozik, mint ahogyan Jézus is tette. Utána a Szentírásból az Isten ígését hallgatjuk meg, amelynek betetőzése Jézus szenvedéstörténete, a Passió, amelyet énekelni szoktunk.

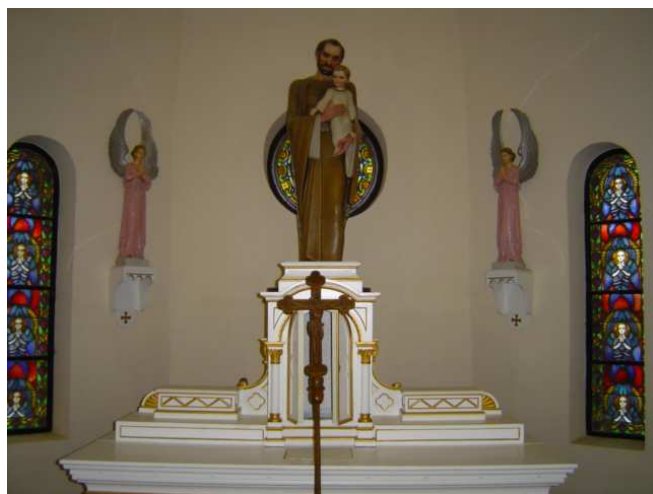
folytatva a 4. oldalon

- a 3. oldal folytatása

Miután végigkísértük Jézust az elfogatástól a Golgotáig, most az Egyházzal együtt imádkozunk, tulajdonképpen minden emberért a földön. Ez az ima egy hatalmas **Egyetemes Könyörgés**, ezért is imádkozzuk felállva. Imádkozunk az egyházért, a pápáért, a hívőkért, a katekumenekért, a keresztények egységéért, azokért, akik nem ismerik Isten kimondhatatlan szeretetét, akik nem hisznek Istenben és Krisztusban, a zsidókért, a világi vezetőkért, a szenvedőkért és mindazokért, akiknek megváltásáért Jézus az életét adta a keresztfán.

Majd a **Kereszthódolat** következik: a kereszt a megalázás és a győzelem szimbóluma is, ez a szokás az Egyházban körülbelül a 10. században alakult ki. A Nagyböjt 5. vasárnapján a megalázás lila színével leborított feszületet, most újra felmutatja nekünk a pap, háromszor is felkiáltva: *Íme a szent keresztfa, rajta függött valaha a világnak váltsága.* A feszület előtt, mely megváltásunk eszköze lett, térdhajtással fejezzük ki hódolatunkat. A feszületet ezután a főoltárra helyezik az üres tabernákulum elé, és innentől kezdve egészen Nagyszombat estig, ugyanúgy térdhajtás illeti meg, mint az Oltáriszentséget, vagyis ahányszor csak elhaladunk a főoltár előtt, térdet kell hajtunk, azért mert a feszület a Nagypénteken létrejött élő áldozatra emlékeztet minket.

A liturgia áldoztatással fejeződik be. Részesedés annak áldozatában, aki életét sem kímélte azért, hogy minket megmentessen.

Nagyszombat a csendes szomorúság és az önkéntes böjtnapja. Hitvallásunk következő soraira emlékezünk: **„Hiszek Jézus Krisztusban ... aki alászállt a poklokra.”** Ez az egyetlen nap az évben, amikor semmilyen liturgikus szertartás

nem történik a templomokban. Mégpedig azért mert most arra emlékezünk, hogy Jézus a sírban feküdt. A liturgia nélküli nap az Egyház gyászának is a napja.

Ilyenkor szokás a virrasztás az úgynevezett „szentsírnál”, amely Jézus Krisztus szenvedésének és halálának emlékhelye. Sok helyen a halott Krisztus szobrát helyezik bele, van ahol, feszületet.

Az Oltáriszentséget azonban nem helyezzük a Szentsírba, mert az Oltáriszentség az élő Krisztus. Nem ünnepelhetjük egyszerre az élő Krisztust és gyászolhatjuk a halottat. Nem ugyanazon a helyen.

Nagyszombaton, már este elkezdődnek a szertartások, mégpedig napnyugta után, és az éjszakába nyúlnak. Ezek a szertartások már nem Nagyszombathoz, hanem **Húsvéthoz** kapcsolódnak. Ezért a nevük is az: **Virrasztás a szent éjszakában.**

A keresztény emberek virrasztása nem a halott siratásával, hanem az Isten szavának hallgatásával telik el. A mai napon együtt ünnepeljük az ó és újszövetségi Húsvétot.

A húsvéti virrasztás a keresztény liturgia csúcsa.

Fényünnepséggel kezdődik, a pap az előre elkészített tűzhöz vonul, a Krisztust jelképező Húsvéti Gyertyával és megszenteli a tüzet, majd körmenetben beviszi a meggyújtott Gyertyát a templomba, jelképezve, hogy Krisztus, a Világ Világossága legyőzte a bűn sötétségét. Háromszor énekli: *Krisztus világossága!*, és mi háromszor feleljük: *Istennek legyen hála!*

A templomba érve a **Húsvéti Öröme**nek énekli el a pap. Ebben az énekben össze van foglalva mindaz, amit Húsvétkor ünneplünk, egészen az Ószövetségtől kezdve. Azért öröme, mert így kezdődik: *Az égben ujjongva zengjen az angyalok hatalmas kórusa, és énekeljenek Isten csodálatos művei, fölséges nagy Királyunk győzelmét, kürtök hangja áldva áldja...* – vagyis az Isten jósága fölötti örömünket fejezi ki.

Az öröme után **igeliturgia** kezdődik, kilenc ószövetségi és két újszövetségi olvasmányt olvasunk fel. Az ószövetségi olvasmányok legfontosabbja az a rész, ami arról beszél, hogy Isten hogyan mentette meg választott népét az egyiptomi fogságból. Vagyis az első Húsvét elbeszélése.

Az ószövetségi olvasmányok után, a pap feláll, és énekl: *„Dicsőség a magasságban Istennek...”* és erre a diadalmas hívó szóra ismét megszólalnak a harangok, és felzúg az orgona, minden Isten dicsőségét hirdeti.

Majd a szentleckét hallgatjuk meg, ami után végre ismét Alleluját éneklünk. Az **Alleluja** szó jelentése: **Dicsőség legyen Istennek.** Ezután pedig az evangéliumot hallgatjuk meg.

A **kereszttség liturgiája** következik, amelyben a keresztség áldja meg a pap és megújítjuk keresztségi fogadalmainkat. Az ókeresztény korban ilyenkor keresztelték meg azokat, akik felkészültek arra, hogy Jézus tanúiként éljenek a világban.

Ezután az **Eucharisztia liturgiája** következik, amely már a rendes szentmise. Isten népe, újjá születve a keresztségben, hálátelt szívvel mutatja be az áldozatot az ég Urának.

A Húsvéti vigília szentmiséjét követi a feltámadási körmenet, örömről az egész világnak megmutatjuk, amikor kivisszük az Oltáriszentséget az utcára, mintegy megmutatva azt, hogy ez az a feltámadott Úr, akiben mi hiszünk. A feltámadási körmenetet szokták még a Húsvét vasárnapi nagymise után is tartani.

„A húsvéti öröm ezért kiárad az egész földre, a nagyvilág örvendezve ujjong, a mennyei erők és a hatalmas angyalok a te dicsőséged himnuszát zengik, és vég nélkül mondják: Szent vagy, szent vagy, szent vagy, mindenség Ura, Istene!”

Kasuba Róbert segédlelkész

„... kora reggel, amikor még sötét volt...”

A reggelnél nincsen csodálatosabb élmény a világon. A Nap korongja lassan felemelkedik a horizonton, és vörösre festi az ég alját, majd ahogyan egyre feljebb kúszik az égbolton, egyre erősebb és nagyobb lesz a fénye, hogy ráköszönjön mindenre, ami a Földet alkotja: emberre, állatra, növényre egyaránt. Nincsen csodálatosabb, mint a reggel, a Nap diadala a sötétség felett. Nincsen csodálatosabb, mint a Húsvét, Krisztusnak az örök Napnak a diadala a bűn sötétsége felett. Mária Magdolna még sötétben indult a sírhoz: talán a lelkiismerete nem hagyta nyugodni, talán a halotti szertartásokat akarta elvégezni rögtön, miután elmúlt az ünnep.

Ki tudja?! Lényeg az, hogy odament a sírhoz, és olyan csodában volt része, amely nem illet meg mindenkit. Ő, a bűnös de megtért lélek tapasztalhatja meg először: Jézus Krisztus valóban feltámadt a halálból. Üres a sír! Nincs itt! Hová vitték? – ezek a gondolatok villannak fel benne. Azonnal elrohan az apostolokhoz, hogy nekik is hírül adja azt, amit ő is hitetlenkedve fogad: Jézus Krisztus, - ahogyan ígérte – feltámadt a halálból. Péter és János a két „fontos” tanítvány futva érkezik, de a szeretett tanítvány hamarabb ér a sírhoz. A szeretet erősebb, mint a hatalom. És látja a csodát, valóban a sír üres, a gyolcslepleket összehajtogatták, Jézus nem feküdt már a sírban. A szeretett tanítvány nem lép be, mert neki nincs szüksége bizonyítékra, az ő hitét nem ingatta meg semmi, mert az a szeretet erős sziklaalapján áll. A szeretet megingathatatlan és erős! Majd odaér Péter is, a hatalom birtokosa, ő már bemegy a sírba és látja az igazságot, látja a bizonyítékul hagyott lepleket és a Jézus arcát borító kendőt és: hisz! Neki szüksége volt bizonyítékokra, neki kellett valami, amivel hitét alátámaszthatja. Kevesebb volt benne a szeretet: nem hinném. De ha racionálisan, az ész szava szerint gondolkodunk, akkor mindent meg kell indokolnunk és mindent meg kell alapoznunk. Ha a szeretet szava szerint gondolkozunk, akkor elég a szeretet. A szeretet egymaga elég – mondja Avilai Szent Teréz is. A szeretet mindent elér, még a mi életünkben is. És nekünk hagynunk kell győzedelmeskedni életünkben, a mindent legyőző szeretetet: Jézus Krisztust, aki feltámadt a halálból. Mert különben énekelhetünk Alleluját, és mondogathatjuk, hogy hiszünk, és akár még életünket is úgy alakíthatjuk, hogy látszólag krisztusi legyen:

folytatva a 6. oldalon

- a 5. oldal folytatása

ha nincs benne a szeretet, ha nincs benn az, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadt a halálból, semmit sem használ nekünk. Ám, ha hitünk ebből táplálkozik, akkor igazzá válnak a gondolkodó szavai: „Hiszem, amit gyermekfejjel hittem, hogy az életnek értelme, iránya van; hogy nincsen elveszett szenvedés, hogy minden könnycsepp, minden vércsepp számít, hogy a világ titkát Szent János szavában lehet megtalálni: Az Isten szeretet.”

Mindenkinek legyen áldott, békés és hittel teli a Húsvétja, mert: Jézus Krisztus feltámadt a halálból, és megszerezte számunkra az örök életet.

Kasuba Róbert segédlelkész

Húsvéti fények

Reszket a kezemben a gyertya. Mintha kezdő ministráns lennék. Úgy szorongatom, mint az újmisé pap, aki indul a templomba először énekelni Krisztus világosságát. Szaporodnak a fények, hiszen tudjuk és valljuk, hogy Krisztus ez a fény. Mi a fény gyermekei vagyunk, nem a sötétség fiai. A fényt pedig nem lehet véka alá rejteni, gyertyatartóra való. Helyére kerül a húsvéti gyertya. Világítson a ház lakóinak, az arra járóknak, hogy megszüntesse a botorkáló esendőséget és megtanítsa járni. A mi vezetőnk Krisztus. S a nagyböjti csend, a nagypénteki sötétség átszenvedése után, most felszabadult örömmel énekelünk Alleluját!

Egyre több a fény!

Fények a kezekben, fények a szemekben, fények a szívekben. Gyertya a nagymama kezében, aki hálát ad, hogy még eltudott jönni a feltámadás fényében gyönyörködni.

Gyertya a sokgyermekes apa kezében, mintha az életet vállaló világosságot tartaná, amely a húsvéti szikrából árad.

Gyertya a képviselőtestület tagjai kezében, akik – hiszem – nem kötelességből vannak itt, hanem, mert valóban Jézust akarják képviselni. Gyertya a ministráns kezében, örül, hogy része lehet a fény. Gyertya a pap kezében s remegő kézzel és szóval kiáltja meg: Krisztus föltámadott!

Sorra gyulladnak a reménység lángjai; Alleluja! Itt most minden kéz a föltámadt Jézus kezéhez hasonlít. Az Ő kezéből árad a világosság.

Ezek a kezek ott vannak az élet sebei, s a fényben még jobban látszanak, de most a békesség hírnökeivé válnak a szenvedés szöngyomai, ráncai; „Testünkben Jézus kínszenvedését hordozzuk szüntelen, hogy Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön.” /2 Kor 4-10/ A szenvedés fekete, sötét éjszakáját, a halál borzalmát beragyogja a föltámadt Üdvözítő diadala, s attól kezdve megváltozott a történelem és az élet értelmét faggató okoskodás. Csak azóta vallhatjuk, hogy érdemes élni, mióta meghalni is érdemes és ezt a döntő fordulatot Krisztus feltámadásának köszönhetjük.

Ezért vannak Fények a szemekben!

Mintha mindenki szeme gyertyává változna. Csillognak, világítanak, égnek, melegítenek. Milyen gyönyörű a kismama szeme, mikor meglátja újszülöttjét, méhének virágát! Milyen ragyogás van az asszony arcán, ha párja egy távoli útról végre hazaérkezik! Hogy csillog a kórházból gyógyultan hazatérhető szeme! Most azt ünnepejük, hogy Jézus újra megszületett a föld méhéből – „virágunk, szép termő águnk” – és a szenvedés és halál hosszú fárasztó fájdalmas útjáról végre visszaérkezett és meggyógyult Ő, akit mindannyian gyógyulhatatlannak gondoltunk.

Fények a szívekben!

Csak akkor loboghat gyertya a kezünkben, csak akkor csilloghat fény a szemünkben, ha mi magunk is fénné válunk. Ahogy az igazságról tanúságot tevő Keresztelő János égő, világító fény volt. Úgy kellene a föltámadt Krisztushoz tartozó hívőknek is világítania. Minden külső fényességnek csak a belső világosság lehet méltó magyarázata! Megrendül a szív Lukács feljegyzését olvasva. /Lk 24,13-35/

„Ugye lángolt a szívünk, amikor útközben beszélt hozzánk és kifejtette az Írásokat?”

Akinek Jézus beleszól az életébe, az fénné válik. Annak lángol a szíve, a lelke, életével tesz tanúságot arról, hogy a halál gögjét megtörte Isten alázata. A dolgok halotti csöndje fölött megcsillan a fény, ahogyan azt Nemes Nagy Ágnes költő is megfogalmazta:

...”Mert fény van minden tárgy fölött,
A fák ragyognak, mint sark-körök.
S jönnek sorban, derengő végtelen,
fény-sapkában 92 elem,
mind homlokán hordozva mását -
hiszem a test feltámadását.”

Komlói Jánosné

Három ember, akik „majdnem” nem születtek meg

Egy újság a megjelenésekor a küldetésének megfelelően ad információkat, illetve megjeleníti a szűkebb és tágabb környezete híreit, esetenként közöl olyan anyagot is, amely új ismereteket ad, tanulságul szolgálhat az olvasó számára. Az alábbiakat a Keresztény Élet 2004. december 19-én megjelent számából vettük át, és adjuk közre - a véleményünk szerint tanulságos - főleg a családalapítás előtt állók számára megszívlelendő történeteket.

Az ember élete a fogantatás pillanatával kezdődik, és nem a világrajöttével. Sokan kétségbe vonják ezt manapság, s ennek eredményeként csak Magyarországon évente 60 ezer magzatgyilkosságot követnek el, kb. annyit, ahányan Egerben laknak. A történelem számtalanszor hitet tett a magzat életjoga mellett és bebizonyította, hogy a hit és a szeretet olykor csodákra képes. Az alábbiakban három, olyan ember történetét ismertetjük, akik „majdnem” nem születtek meg. Ha így történt volna, az emberiség sokkal szegényebb lenne ma.

Ha sérült lesz, akkor is az enyém

Több száz évvel ezelőtt egy nyugat-európai kisvárosban boldog házasságban élt egy pár. Több gyermekük is született, közöttük, sajnos sérült apróságok is. Amikor az édesanya ismét áldott állapotba került, nagy volt az öröm. Együtt adtak hálát a Mindenhatónak, hogy családjukba kis jövevény érkezik.

Hanem aztán egyik reggel, mikor az édesanya a közeli kápolnába indult a hajnali misére, megbotlott egy kőben, és elesett. Nagyon megütötte a hasát, elájult, s csak az ágyban tért magához. Az orvosi vizsgálat eredménye azt mutatta, hogy az ütés következtében nagy valószínűséggel megsérült a gyermek, s kicsi az esély arra, hogy egészségesen szülessen meg. Nagy lett a szomorúság a hír hallatán. Az anyát mind az apa, mind pedig a környezete próbálta rábeszélni, hogy szakítsa meg a „terhességét” a bábaasszonnyal. Szegény édesanya sokat sírt, gondolkodott, míg végül engedett a sok beszédnek. Elment a bábához, de amint meglátta a fényes eszközöket, megérezte a gyógyfüvek nehézkes illatát, elhagyta minden bátorsága, és rosszul lett. Imádkozni kezdett, s mire az ima

végére ért, megérlelődött szívében a helyes döntés. Nem adhatja a gyermekét! Ha torz lesz, ha egészséges, akkor is az övé! Neki kell védeni, gondoznia, nevelnie! Sietősen vette fel a kabátját, szinte köszönés nélkül rohant haza a bábától, mintha menekülne egy súlyos árny elől. Így történhetett meg, hogy néhány hónap múlva, 1564 tavaszán az angliai Stradfordban aprócska, ám egészséges és élénk tekintetű gyermeknek adott életet, aki a keresztségben a William nevet kapta. Családi neve pedig Shakespeare...

Egy gyerekkel több vagy kevesebb...

A középkorban élt egy szegény család Ravennában. Szegények is voltak, kenyeret is soknak kellett szegni már az asztalnál. Egyszóval: nem volt már újabb kenyérpusztító érkezése kíváncsatos a család számára. El is követtek a szülők mindent, hogy annyi gyermek után az új kisbaba ne érkezhessék meg. Mégis megérkezett. Ekkor az édesanya elhatározta, hogy nem táplálja gyermekét. - Ugyan, ugyan, szomszédasszony - jött át a szomszédságból egy istenfélő hölgy, hogy kioktassa a mamát. - Gondoljon arra, hogy egy gyerekkel több, vagy kevesebb, már nem számít. Gondoljon arra is, hogy az Isten majd csak ad legelőt, ha adott báránykát. - Meg aztán, ki tudja, mi lesz még ebből a kis csemetéből?! A jóslat bevált. Ebből a már majdnem eldobott gyermekből lett Damjáni Szent Péter, a későbbi jeles egyháztanító, akinek oly sok érdeme van az Egyház békéjének megteremtésében Közép-Európában. 1072-ben halt meg remeteként, miután lemondott bíborosi méltóságáról.

Hogyan döntöttek volna az orvosok?

Egy amerikai professzor előadásán a következő kérdést tette fel orvostanhallgatóinak: - Hogyan döntenének a következő esetben, ha az illető az önök páciense lenne? A várandós anya már jócskán benne van a korban, s korábban több vetélése és abortusza is volt. Emellett alkoholista, tüdőbeteg és szifilisz, ráadásul a férje is ugyanezekben a betegségeken szenved. Mit tennének önök, a terhesség kezdeti szakaszában? A válasz mindenki részéről ugyanaz volt: a magzatot el kell vetetni. A professzor végignézett hallgatóin, s csak ennyit mondott: - Uraim, önök megölték volna a világ egyik legnagyobb zeneszerzőjét, Beethovent...

Felföldi Miklós

Az irodavezető

A kedves olvasó már találkozott újságunkban ezzel a címmel, mégpedig az elmúlt év szeptemberi számában. Akit most röviden bemutatunk, a korábbi „irodavezető kettő”, hiszen az elődjével, Szilágyiné Margitkával évekig együtt dolgozott, mint külsős végezte a plébániai számlák könyvelését, tartotta a kapcsolatot - többek között - az APEH-al. Margitka után, - aki húsz évig látta el az egyházközségünk adminisztrációját - 2006. január elsejétől Felföldi Jánosné, született Góg Piroska végzi az irodai teendőket.

Először is kérlek, magadról beszélj!

Igazán nem is tudom, mit mondjak,... hogyan is kezdjek hozzá,... de megpróbálom, végeredményben az embereknek is meg kell ismernie, hogy ki vagyok, kihez jönnek ügyes - bajos dolgaikkal. Fiatalságom ellenére, ha mást nem, talán vigaszt tudok nyújtani, például haláleset bejelentésekor. 1967-ben születtem. Szüleim mezőgazdasággal foglalkoztak, önálló gazdaságot rendeztek be, vagyis igyekeztek mindent a két kezük munkájával előteremteni. Édesapám szántott-vetett, amíg bírta magát. 1992 húsvétján halt meg 82 évesen. Édesanyám a házkörüli munkákat végezte: süttött – főzött, de mellette keményen kivette a részét a földel való

munkákból is. A házkörüli állatok gondozása is az ő feladata volt.

Szüleidnek egyetlen gyermeke vagy?

Van egy bátyám, aki 17 évvel idősebb nálam. Ő értelmi fogyatékosan született, de mégis sokat tudott segíteni a szüleinknek. Sajnos két éve fekvő beteg lett, így róla is kell gondoskodnom.

Biztosan sok mindenben vettél részt a családi gazdaság működtetésében?

Már korán, gyermekoromban besegítettem szüleimnek, libákat őriztem, később kapálni, szénát összegyűjteni is kellett, hiszen volt kocsink és lovunk is.

Iskoláidat hol végezted?

Az általános iskolát Bokroson. Jó tanulónak mondhattam magam. Gyakran kaptam dicséretet a tanulmányaim, valamint a szorgalmam miatt tanáraimtól. Általános iskola után a csongrádi Batsányi János Gimnáziumban érettségiztem. Majd elmentem dolgozni és a munka mellett beiratkoztam Szentesen a Közgazdasági Szakközépiskola Számvitel – gazdálkodási szak levelező tagozatára és különbözeti érettségi vizsgát tettem, mint könyvelő, majd folytatva a tanulást, mérlegképes könyvelő szakvizsgát is tettem.

Ha már a munka került szóba iskoláid közben, hol és mit dolgoztál eddig?

Eddig három munkahelyem volt. Dolgoztam a Fémtechnikánál lakatos – hegesztőként, majd a Mírközben betanított lakatosként, és a Tisza Bútoripari Rt-nél betanított asztalosként. Ennél a cégnél már később dolgozhattam a képzésemnek megfelelő munkakörben, mint bérelszámoló. Sajnos a sorozatos létszámleépítéssel én is munkanélkülivé váltam.

Bevezetőmben már említettem, hogy az elődöd hivatali idején már végeztél könyvelési feladatokat. Hogyan kerültél a látókörbe?

Nagy Nándor atya 2001-ben egy alkalommal meglátogatott bennünket. Ekkor beszélünk róla, hogy besegíthetnék a plébánia könyvelésébe, amit én vállaltam, - így Margitka nénivel négy éven keresztül dolgoztam együtt.

Vallásos életedbe avassál már be bennünket?

A vallásosságom a templomunkhoz, a Szent József templomhoz kötődik. Itt lettem megkeresztelve 1967-ben, itt voltam elsőáldozó 1975-ben, majd bérmálkoztam meg 1981-ben. Ide jártam ifjúsági hittanra Gacsári Kis Sándor atyához, majd itt kötöttem házasságot férjemmel, Felföldi Jánossal, 1989. június 10-én.

Az egyházzal, a hitemmel tíz éve kerültem szorosabb kapcsolatba. Olyan helyzetem adódott, hogy tudatosan kerestem az Istent, az Élő Istent, aki nem csak a könyvekben van. Ekkor végeztem el a nyolc hetes lelkipraktóriumot, az úgynevezett Szentlélek Szemináriumot, ahol megismerkedtem hívő, keresztény emberekkel. Azóta igyekszem naponta részt venni a szentmiséken, szentégi életet élni, – a megszentelő kegyelem állapotában lenni – és tovább adni a kisfiamnak a hitet, reményt és a szeretetet.

Apropó kisfiú. Mikor szaporodott meg a Felföldi család három főre?

Házasságunk 12. évfordulója napján, 2001-ben született a kisfiúnk, ami egyben a Szentháromság vasárnapja volt. Most négy és fél éves, kiscsoportos óvodás. Sajnos az otthoni elfoglaltságom, – többek között beteg testvérem ápolása miatt, mint elődöm – én nem tudok korábban kezdeni, de a hétfőtől-péntekig 8.30-12.30 között tartó hivatali időben megjelenteknek igyekszem problémájuk megoldásához segítséget nyújtani. Keressenek bizalommal.

Piroska! Köszönöm, hogy bemutakoztál. Kívánom, hogy hosszú éveken keresztül végezd az egyházközségünk világi szolgálatát.

Felföldi Miklós

Levél a jó Istenhez

Igen szegény öregembernek minden pénze elfogyott. Hiába kért ettől is, attól is, mindenki sajnálkozott, mentegetődzött, ígéretet, de egy vasat se adott. Mit tegyen? Levelet írt a jó Istennek. Ebben elpanaszolta baját, elmondta, hogy ő milyen öreg, beteges és szegény. Senkije nincs. Nagyon szépen megkéri a jó Istent, hogy küldjön neki 200,- Ft-ot. A levelet bedobta a legközelebbi postaládába. Amikor a postás kiszedte és osztályozni kezdte a leveleket, meghökkent, majd mint kézbesíthetetlen levelet felbontotta, hogy a levél írójának lakáscímét esetleg megtudhassa. Meghatódott a jó öreg egyszerűségén és naivságán. Elhatározta, hogy segítségére lesz az öregnek. Elmondta az esetet postás társainak, kik elhatározták, hogy gyűjtést rendeznek. A derék és jólelkű postások csakhamar összegyűjtötték 200,- Ft-ot. Ezt aztán postautalványon az öreg címére továbbították. Három nap múlva új levél érkezett a jó Isten címére. Tele volt hálával, köszönettel. Aláírás után még egy megjegyzés utóirat gyanánt:

„Máskor ne küldd a pénzedet postán, mert a postások esetleg ellopják.” - szegény öreg, ha tudta volna. (Szív, 1949. III. 191.)

Igen! Szegény öreg, ha tudta volna, hogy az Istennek ezer arca van, és mind mosolyog. Ha tudta volna, hogy nem kell hatalmas csodákat várnia, hanem fel kellene ismernie életében a hétköznapi csodákat. Ha tudta volna, hogy az Isten az embertársainkon keresztül üzen nekünk, mennyivel könnyebb lett volna az élete. Ha tudta volna, hogy a jóság és a szeretet ajándék, amelyet meg kell tanulni elfogadni, mennyivel boldogabb lehetett volna. Okuljunk ebből a történetből.

Kasuba Róbert segédlelkész

Újítsd meg lelkemet

Hálát adok neked Mennyei Atyám
minden jótéteményedért,
amelyeket velem és a hozzám tartozókkal tettél,
és teszel most is napról napra,
akár észreveszem, akár elkerüli a figyelmemet.
Dicsőítelek és magasztallak Téged,
aki a Szentlélek erejével munkálkodsz közöttünk,
hogy magadhoz emeljél minket.
Alázattal kérlek Jézusom, hogy a napi imádságom
és a rendszeres áldozatvállalásom révén
újítsd meg lelkemet és a hozzám tartozók lelkét,
a minket körülvevő világ
sokféle lélekromboló hatása ellenére.
Segíts, hogy rendszeresen tudjak vállalni
bőjt lemondást, szent célok érdekében.
Kérlek, add kegyelmedet,
hogy ne ellenkezzek és zúgolódjak
napi keresztjeim megtapasztalása miatt,
hanem szeretettel fel tudjam ajánlani azok
viselését
a környezetemben levők lelki üdvéért.
Kérlek, kegyelmed által add meg a felismerést,
hogy mi a szándékom az életemmel,
és ezen felismerés kapcsán, a további életemben
egyre inkább azt tegyem nap mint nap,
ami kedves Neked és üdvös a lelkemnek.
Szűz Mária, mennyei Édesanyám,
szent angyalok és Istennek minden szentjei kérlek
titeket,
vezessetek minél gyakrabban az
Oltáriszentséghez,
hogy Jézust, az egyedüli Megváltómat
dicsőíthessem és magasztalhassam mindenért.
Amen.

Szivák Györgyné gyűjtéséből

Szentek szobrai és keresztek

Folytatjuk sorozatunkat, a város és környékén található kereszteknek és Szentek szobrainak a bemutatását. Az anyaghoz felhasznált forrásmunkák elsősorban a „Mozaikok Csongrád város történetéből 1989”, Gyovai B. Lajos „Szentek szobrai és keresztek” című írásaiból, valamint Dudás Lajos helytörténész munkáiból valók. A történet változásokat és egyéb új ismereteket Felföldi Miklós dolgozta fel, a fotókat Révész Gábor készítette.

Kókai kereszt

A kéttemetői és a kiskunfélegyházi utat összekötő útnál, a Csongrád-Kiskunfélegyháza vasútvonal melletti kettőshalmi megálló közelében, az egyik halmon található a Kókai család tanyája. Az egykori tulajdonos állíttatott a birtoka szélén egy betonból készült keresztet terméskő lábazattal, rajta öntöttvasból készített korpusszal.

A jelenleg is jó állapotban álló kereszt talapzatában lévő márványlapon az alábbiak olvashatók:

*Ezen keresztet Isten iránti szeretetből
Istenben boldogult szülei
Kókai Miksa, Greskovics Viktória
és elhunyt felesége
Gyergyádes Franciska
emlékére állíttatta ifj. Kókai Miksa
az Úrnak 1940-es esztendejében.*

Bokrosi kereszt

Bokros a 19. század végén szétszórt tanyavilág volt. Egyes feljegyzések szerint 1875-ben, más forrás szerint 1895-ben emeltek egy kis kápolnát a környékbeliak számára; vályogból fatoronnyal építették, ami 1941-ben belvíz miatt megsüllyedt, majd összedőlt. A kápolna emlékét egy fakereszt, festett vaskorpusszal őrizte. A kereszt felújítását 1979-ben végezték el a környékbeli hívek. Mellette állt a volt kápolna harangját tartó harangláb fából. 1985-ben lebontották és a kialakított Imaház kertjében állították fel, de akkor már vas állványzatra helyezték a harangot, ugyanakkor kőkeresztet is készítettek. A bokrosiak régi vágya volt, hogy nekik is legyen templomuk, ne csak imaházuk. Így tulajdonképpen ugyanazon a helyen, ahol a régi vályogból épült templom állt, ott épült meg az új templom. Tervezésekor figyelembe vették a régi templom fatornyának kiképzését, amit az építés során hasonlóan alakítottak ki, benne került elhelyezésre a megszüntetett imaházból leszerelt harang. Áthozták a kőkeresztet is, amit a templom főbejárata mellett a főút felé nézve állítottak fel, melynek lábazatán a következő felírat olvasható:

*SZENT ISTVÁN
JUBILEUM EMLÉKÉRE
1988*

Kérjük kedves olvasóinkat, hogy elsősorban a város környékén és határában található keresztekre és szentek szobraira, azokkal kapcsolatos egykori eseményekre hívják fel figyelmünket, hogy sorozatunkat tovább tudjuk folytatni.

Gyójai kereszt

Bokrostól Kiskunfélegyháza irányába haladó földút melletti elágazásnál található egy egyszerű fakereszt, fémöntvényből készült korpusszal. Faoszlopokon lévő drótkerítés veszi körül. Idős emberek elbeszélése szerint „régén” állították egy korábbi kereszt helyére. A felújítás dátuma a kereszt lábzatába van vésve, ami 1979-ben történt.

Faragó kereszt

A szegedi út mellett található a néhai Faragó Mátyás tanyája, aki 88 éves korában a következőket mondta el a tanya előtt található egyszerű fakeresztről. „Apámék állítottak 1914-ben itt egy fakeresztet, csak úgy buzgóságból. Azután az idő tönkretette. Ezt, ami most itt áll, a háború után 1949-ben csináltattuk a feleségemmel”. A későbbiekben fia Mátyás és neje Utricska Eszter felújította, a keresztre vas korpusz került. Sajnos a kereszt jelenleg igen elhanyagolt állapotban van, de a tanya jelenlegi tulajdonosa – Simmer Sándor fafaragó – terveiben szerepel, hogy a keresztet felújítja, környezetének rendbetétele után el kíván helyezni ott, az általa faragott Mária szobor mellett egy haranglábat is.

Vidre kereszt

Tovább haladva a szegedi úton a Vidre folyást érjük el, melynek partján állt egy egyszerű fakereszt, amit Vidre keresztnek hívtak a környékeliek. A megrongálódott, kidőlt kereszt helyére fűrészelt fenyőgerendából állítottak össze egy újat. A korpusz utánzatát alumínium lemezből vágták ki 1989-ben. Sajnos ez a kereszt is elhanyagolt állapotban van, felújításra szorul.

Egyházközségünkéről

Újságunk II. évfolyam 4. számában beszámoltunk az *Egyházközségünk alapításának, életének története* sorozatunkban a 2002. évi tetőfelújítás és a templomunk 2003-ban történt teljes külső és belső festési munkáiról. Most pedig a parókia részleges felújításáról tájékoztatom a kedves híveket. Először a 2005-ös év első félévében történekről tesztek említést, amikor Nagy Nándor plébános indítványozására az egyháztanács támogatta az ajtók, ablakok - különösen az utóbbiak javítását – újrafestését. Még ebben az évben az ablakok faredőzetét is kicseréltettük újra, mivel a régiek felújítása lényegesen többbe került volna, mint a helyette elkészített műanyag redőnyök.

Az elmúlt év augusztusában plébános váltás történt; Veréb László atya folytatta elődjének elkezdett, de be nem fejezett munkáját, így a plébánia emeleti részén lévő szobák teljes felújítása lett beütemezve. Ugyanúgy, mint a templom esetében, a szobákat teljesen ki kellett üríteni, a négy falat adtuk át egy csongrádi festő vállalkozónak. Ezzel egyidejűleg Révész József az emeleti rész elektromos hálózatát teljes egészében felújította, ami magában foglalta a régi vezetékek, dugaljak és kapcsolók cseréjét, a világító testek felújítását. Mindezeket a meg-növekedett elektromos energiafogyasztás, illetve a vonatkozó előírások szerint az egész épületben szükségessé vált a tűzvédelmi, érintésvédelmi és villámvédelmi szabványossági felülvizsgálat elvégzése indokolta, aminek a régi elektromos hálózat nem felelt volna meg. Mindezt Révész József szabadidejében - munkabért nem számolva - jótékonyan végezte, csak a szükséges anyagok árát kellett fizetnie az Egyházközségnek.

A festést végzők a kiürített szobák falát teljesen lemosták, lekaparták, a hibákat kijavították, mely generálozás már igen ráfért a szobákra. Az un. papi ebédlő kapta a legnagyobb felújítást, mivel az igen sokszor beázott és a mennyezete is nagyon rossz állapotban volt. Megoldásként „álmennyezetet” kapott, melyet gipszkartonnal borítottak be. Minden szobában a függönytartók be lettek építve sarokszegővel, a lámpatestek alá rozetták kerültek, illetve három szobában a padozat is újra lett festve. Az ajtók, ablakok tisztítása, függönyök mosása, vasalása a bútorok áttisztítása, majd bepakolása után a szobák sokkal barátságosabbá váltak, mint korábban voltak.

A munkában az alábbi személyek vettek részt: Dósa-Rácz Ferencné, Felföldi Miklósné, Gyerdádes Antalné, Hajdú Gergelyné, Hajdú Józsefné, Kulik Ferencné, Pap Imréné, Sarusi Ferencné, Szegedi Istvánné, Szivák Györgyné, Fekete Imre, Felföldi Miklós, Mizere Imre, Németh Róbert, Tánczos János, Terjék István, valamint az összeállítás írója Felföldi Miklós.

Egy éve történt...

Már egy éve annak, hogy egy kis csapat létrehozott az emlékezésnek itt egy helyet. Azért hogy emlékezzünk, egy csongrádi születésű emberre, aki először írta meg *Csongorád* történetét; Váry Gellértre, aki mint piarista pap egy nagyszerű emléket hagyott ránk. Városunk történeti múltját általa ismerhetjük meg igen részletesen. Nem csak ez inspirált bennünket, hanem az a vágy is, hogy csatlakozzunk Nagy Elemér gyógyszerész városépítő munkájához, amelyet Ő három P-nek nevezett. A saját portáján építtette fel a Patikát, a Postát, majd kialakíttatta a Piacot. Mi pedig hozzá járultunk e városrész szebbé tételéhez ezzel a domborművel, majd templomunk gyönyörű megvilágításával és előterének díszburkolattal való ellátásával.

Egy éve már annak is, hogy az egész világ - katolikusok, hívők és ateisták – együtt virrasztottak, imádkoztak, a Mindenhatóhoz készülő II. János - Pál pápáért, aki azon a napon elköltözött az élők sorából. Amikor ennek a domborműnek a megáldásának évfordulóját tartjuk, akkor ennek a szentéletű pápának a halálára is emlékezzünk.

Ezen gondolatok után felkérem Németh Róbertet helyezze el az emlékezés koszorúját, majd énekeljük el a Himnuszt.

Felföldi Miklós 2006. április 2-án elhangzott beszéde.

FOTÓ

Nagyböjti lelkigyakorlat

Mátyás János eleki plébános atya három napos lelkigyakorlatot tartott Csongrádon, így a Szent József templomban is március 24-26 között, péntektől vasárnapig. A szentmisében elhangzott prédikációinak mondanivalóját foglalom össze főbb pontjaiban:

- Isten az életünkben:

Az ember keresi Istent. Amikor megtalálja, akkor felfedezi mennyire szüksége van Istenre, és ugyanakkor azt is, hogy az ő számára mennyire fontosak vagyunk. Keressük, hogy mi az Isten szándéka, elgondolása rólunk, hogy az ő terve kiteljesedjék életünkben. Isten akkor is szeret bennünket, ha nem vagyunk elég jók. Gyengeségeinknek a belátása és a vele való folytonos újrakezdés után mutatkozik meg az életünkben Isten kegyelme, ereje. Átadhatjuk, felajánlhatjuk magunkat Istennek.

- Emberi kapcsolatok:

Az ember életében sok mindent nélkülözhet, de a másik embert nem. Különösen a nehéz helyzetekben tapasztalhatjuk, mennyire szükségünk van a többi emberre. Szülő és gyermek, házastársak, testvérek, barátok, közösségek: feltétlen szükségük van egymásra. Az emberi alkotómunka nem lehetséges, nem értelmes másik ember nélkül.

Az emberi kapcsolatokban is számos hiba, megbántás, szenvedés, fájdalom van jelen. A megbocsátás gyógyíthatja ezeket. A felebaráti szeretet csúcsa az ellenségszeretet.

A bennünk hordozott harag a jó kapcsolatokat is tönkreteszi.

A helyreállított emberi kapcsolatok formálják a környezetünket, a körülöttünk élők életét, és hisszük, hogy hatással lehetnek akár a nagy társadalmi ellentétek, emberi viszályok, háborúk megszüntetésére.

- Életünk az Egyházban:

„Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” Jn 13, 35.

„Ahol ketten vagy hárman együtt vannak az én nevemben, ott vagyok köztük.” Mt 18, 20.

Csak akkor hatékony a hit átadása, ha élő kapcsolatban van az Egyházzal. Az Egyház nem távol van, hanem közel; az Egyház mi vagyunk – „a föld sója”, „a világ világossága”.

Tapasztalataink megosztásával gazdagítjuk egymást. Adni jövünk, és nem csak kapni akarunk. Inkább vállalunk egy kevésbé tökéletes megoldást, olykor a szenvedést a közösség egységéért. A közösség egysége nélkül nem tudjuk hitelesen átadni az Evangéliumot.

Az ősegyház tapasztalata: „A hívek sokaságának egy volt a szíve, lelke.” ApCsel 4,32. „A hívek száma növekedett.” ApCsel 5,14.

Az Egyház közösségében élő hívő, mindennapjaiban mindenütt jelenvalóvá teheti Jézust. Ezzel hirdeti az Evangéliumot.

Minden emberben óriási vágy él az igazi értékekre, Istenre, az Evangéliumra, megváltásra, újjászületésre.

Veréb László plébános

Utolsó vacsora kép

A Sátán összehívta a démonokat

(Részlet Mátyás János atya március 24-én a Szent József templomban elhangzott lelkigyakorlatos prédikációjából.)

A Sátán összehívta a démonokat a világ minden tájáról. A megnyitó beszédében ezt mondta:

„Nem tarthatjuk vissza a keresztényeket attól, hogy eljárjanak istentiszteletre. Nem tarthatjuk vissza őket attól, hogy olvassák a Bibliájukat, és hogy tudják az igazságot. Még csak attól sem tarthatjuk vissza őket, hogy egy bensőséges kapcsolatot alakítsanak ki a megváltójukkal. Ha egyszer megszerezték ezt a kapcsolatot Jézussal, megtört a hatalmunk felettük. Úgyhogy engedjétek, hogy elmenjenek szentmiséikre, engedjétek, hogy magukhoz vegyék őt az Eukarisztiában, de lopjátok el az idejüket annyira, hogy ne legyen idejük arra, hogy igazi kapcsolatot alakítsanak ki Jézus Krisztussal.”

„Ezt akarom tenni!” - mondta a Sátán.

„Eltéríteni őket attól, hogy megragadják a kapcsolatot a Megváltójukkal és fenntartsák ezt az éltető kapcsolatot egész napon át!”

„Hogyan tegyük ezt?” - kiabálták a démonjai.

„Kössétek le őket az élet mellékes dolgaival és találjátok ki számtalan csejt, amikkel lefoglalhatjátok a gondolkodásukat” – válaszolta.

Kísértsétek őket arra, hogy költsenek, és költsenek, majd kérjenek kölcsön, hogy újra költekezhessenek.

Győzzétek meg a feleségeket, hogy sokat dolgozzanak és a férjeket, hogy 6-7 napot dolgozzanak egy héten, 10-12 órát egy nap, így megengedhetik maguknak az üres életformát.

Tartsátok vissza őket attól, hogy időt töltsenek a gyerekekkel. Ahogy a családok darabokra esnek, hamarosan, az otthonaik többé nem lesznek biztonságos menedékek a munka nyomása alól!

Stimuláljátok túl az agyukat, hogy ne legyenek képesek meghallani azt a „halk, szelíd hangot.”

Csábítsátok őket arra, hogy kapcsolják be a rádiót vagy a magnót, amikor vezetnek, hogy az otthonaikban hagyják bekapcsolva folyamatosan a tévét, videót, CD lejátszót és a számítógépet.

Gondoskodjatok arról, hogy minden üzletben és étteremben a világon ne klasszikus zenét játsszanak. Ez majd bezsúfolódik az agyukba és megtöri a kapcsolatot Krisztussal.

Töltsétek fel a dohányzóasztalokat magazinokkal és újságokkal.

Nyomjátok bele az agyukba a híreket 24 órán keresztül. Törjétek be a vezetés perceibe hirdetőtáblákkal.

Árasszátok el a postaládákat szeméttel, katalógusokkal, amikből rendelni lehet, sorsolós játékokkal, ingyenes ajánlatokkal, szolgáltatásokkal és hiú reménnyel.

Tetessetek sovány, gyönyörű modelleket a magazinokba és a tévébe, hogy a férfiak azt higgyék, hogy ez a külső a fontos és aztán elégedetlenné válnak a feleségükkel.

Tartsátok fáradtan a feleségeket olyannyira, hogy ne tudják szeretni a férjüket. Adjatok nekik fejfájást is! Ha nem tudják megosztani egymással szeretetüket, hamarosan máshol fogják azt keresni. Ez jó hamar szétszakítja a családokat!

Adjatok nekik Téliapót, hogy eltérítsétek őket attól, ne hogy megtanítsák a gyerekeiknek a karácsony igazi jelentését.

Adjatok nekik húsvéti nyuszt, így nem fognak beszélni az Ő feltámadásáról és a bűn és a halál feletti hatalmáról.

Még ha el is utaznak pihenni, tegyetek arról, hogy hajszojják ott is túl magukat, hogy kimerülten térjenek vissza. Tartsátok őket túl elfoglaltan ahhoz, hogy kimenjenek a természetbe, és Isten teremtményeit csodálják.

Tartsátok őket elfoglaltan! És amikor lelki találkozóra mennek, nyugtalan lelkiismerettel fognak távozni.

Zsúfoljátok tele az életüket sok jó kifogással, hogy ne legyen idejük keresni Jézus hatalmát. Így egy idő után a saját erejükből fognak dolgozni, fel fogják áldozni az egészségüket és a családjukat.

„Működni fog! Működni fog!” - kiabálták...

Mekkora terv volt!

A démonok buzgón indultak teljesíteni a megbízatásukat, hogy a keresztények minél kevesebb időt hagyjanak Istenre és a családjaikra szerte a világon, és hogy minél kevesebb idejük maradjon arra, hogy beszéljenek másoknak arról, hogy Jézus hatalma hogyan változtatta meg az életüket.

A kérdés az, sikeres volt a Sátán ebben a cselben? Döntsd el te magad!

Értékrend közvetítés

Iskolánk közvetlen a Szent József Plébánia mellett épült, 1926 óta itt mindig iskola létezett, előbb az egyház, majd az állam kezelésében. Az iskola a városrész kulturális központja volt és azon munkálkodunk, hogy még hosszú időn át maradjon is. Jó együttműködésünk összetartó erőt jelent az itt lakók számára. Az egyház és az iskola közösen azon fáradozik, hogy az idejáró gyerekeknek a legjobb színvonalú nevelést, oktatást biztosítsa. Tantestületünk fontosnak tartja a keresztény értékrend közvetítését, az emberközpontú nevelés megvalósítását, mint a szeretet, a jóság, a segítőkészség, a megértés, a tolerancia, az emberi méltóság tisztelete, a becsületesség, a máság elfogadása, felelősség önmagunkért, másokért. Ezek a hagyományos értékek sok esetben elvesztették már vonzerejüket, de iskolánk nevelői, a hitoktatók belső késztetésből indítva magukénak érzik ezeket az elveket, és személyiségükön keresztül sokat tehetnek azok elfogadtatásáért, megvalósításáért. Tanulóink személyiségének fejlődése, jellemének alakulása így a kívánt irányba terelhető. Mindezek kialakításáért számos közös programot szervezünk, már hagyomány, hogy az iskolai karácsonyi ünnepeinket a Szent József templomban tartjuk, az idén rendeztünk először „karácsonyi” hangversenyt a Piroskaváros lakóinak, ahol a műsorban fellépő művészekon kívül tanulóink is szép számban szerepeltek.

Közös sportversenyeket szerveztünk az iskola tornatermében. A hit és vallásoktatás az iskola nevelő-oktató tevékenységétől bár függetlenül működik, a részvétel a tanulók számára önkéntes, de az iskola tantestülete, vezetése mindent megtesz azért, hogy a tanulók motiválva legyenek, odafigyelünk és segítjük a hittanórák szervezését. Reméljük, hogy iskolánk és az egyház közötti példás kapcsolat tovább erősödik, és még sokáig nevelhetjük együtt az eljövendő generációt.

Dr. Nádudvari Tiborné

Mindenkit szeressünk!

Közösségben

„Engedjétek hozzám a gyermekeket!”

Jézus szereti és hívja a gyermekeket. A keresztény családok örömmel íratják be csemetéiket hittanra, hiszen Istentől kapott hivatásuknak tesznek ezzel eleget. Nemcsak az a cél, hogy gyermekeink megismerjék a keresztény tanítást, hanem az is, hogy örömmel építsék be életükbe, hétköznapijaikba Isten ígését. Válgon számukra vonzóvá, példaértékűvé Jézus élete.

A hittanóra arra alkalmas, hogy beszélgessünk Jézusról, arról, hogy mit tanított, hogyan élt, ezzel eleget teszünk a hittanoktatásnak, egyben a keresztény tanítás továbbadásának. A gyermekekkel való foglalkozásunk azonban ennél sokkal több! Nevelni, hogy felelősen gondolkodó emberekké váljanak. Ehhez az kell, hogy minél több időt lehessenek együtt olyan társaikkal, akik úgy gondolkodnak, mint ők, akik között jelen tud lenni Jézus, az a Jézus, aki hívja, várja, akár egy játékra is őket. Ezzel a céllal indítottunk be 2006. januártól a szombat délutánonkénti, szabadidős programot.

A gyerekek önként jönnek, szabadon választhatják, meg mivel szeretnék az időt tölteni. Közben megtanulják a közösségi élet szabályait, de az együttlét örömét is. Örömmel mondhatom, hogy van igényük erre, hiszen a létszám minden alkalommal növekszik.

A foglalkozások minden szombaton, délután 3 órakor kezdődnek a Szent József Plébánián. Szeretettel várjuk azokat a gyermekeket, akik szívesen eltöltenének egy-két órát társaikkal.

Gyóni Sándorné hitoktató

Mintha buták lennénk...

Ha valaki meghal, az utolsó kérését általában megpróbáljuk megtenni. Miért nincs ez így Jézus kérésével? Mert régen élt és nem ismertük személyesen, vagy, mert nem ismerjük egyáltalán, vagy ma már a halálhír csak egy cikk a bulvársajtóban? Pedig nem kért sokat, csak hogy szeressük egymást úgy, mint önmagunkat. Vagy az önző ember számára ez a legnehezebb kérés? Hiába vagyunk civilizáltabbak, fejlettebbek, mint pl. az afrikai őslakók, ha a tudásunkat saját társaink és a természet ellen használjuk föl. A tudás erkölcsi alapok nélkül többet árt, mintha buták lennénk. Ezt ma már mindenki a saját bőrén érezheti. A levegő szennyezett, mert nekünk a WC-re is autóval kell mennünk, - a saját kényelmünkért, meg hogy a szomszéd lássa, milyen jól megy nekünk, stb. Szuper gépek dolgoznak helyettünk, hogy nekünk több időnk legyen, de több időnk van? Amíg a mosógép kimos és a mosogatógép elmosogat, addig mi mit csinálunk? A családdal, barátokkal foglalkozunk? Nem, dolgozunk, hogy megkeressük a gép és a gép működéséhez szükséges pénzt. Rossz esetben ez a munka távol van a családtól. Tehát a technika vívmányai rossz felhasználás esetén inkább elválaszt, mint összeköt minket. Az igazi fizikális kapcsolatok - nem virtuális - hiánya az emberekben hiányérzetet kelt. Ezt mindenki másképp próbálja orvosolni, de még ilyenkor sem jövünk rá, hogy nem vásárolni kell menni, nem idegeskedni kell, hanem egy szeretetteljes közösséget kell létrehozni és építeni. Ahol tényleg megvalósul, hogy jobb adni, mint kapni. Ez a közösség alapvetően a család. Persze ezen kívül is lehetnek ilyen csoportok, de azok érdekében nem szabad elhanyagolni az alapvetőt, a családot. Ebben a közegben vétett mulasztásos hibák sokkal nagyobb hatással vannak az emberre, mint a nem rokoni körben vétettek. Visszatérve Jézus kérésére – parancsára – miszerint szeresd embertársadat, mint önmagadat, ezt próbáljuk meg megvalósítani először a családban. Megfogjuk látni, hogy az kihat a munkahelyre, iskolára és minden egyéb kapcsolatra, és talán a szeretteinket is könnyebben tudjuk majd szeretni, a szó Pál apostoli értelmében: A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, a szeretet nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, nem örül a

gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal, mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel. (Pál 1Kor.13, 4-7) Jézus ezt kérte tőlünk és Ő is ezt cselekedte. Példát mutatott nekünk életével és halálával. Imádkozzunk, hogy követhessük Őt feltámadásában is.

Jeszenszky Ágnes

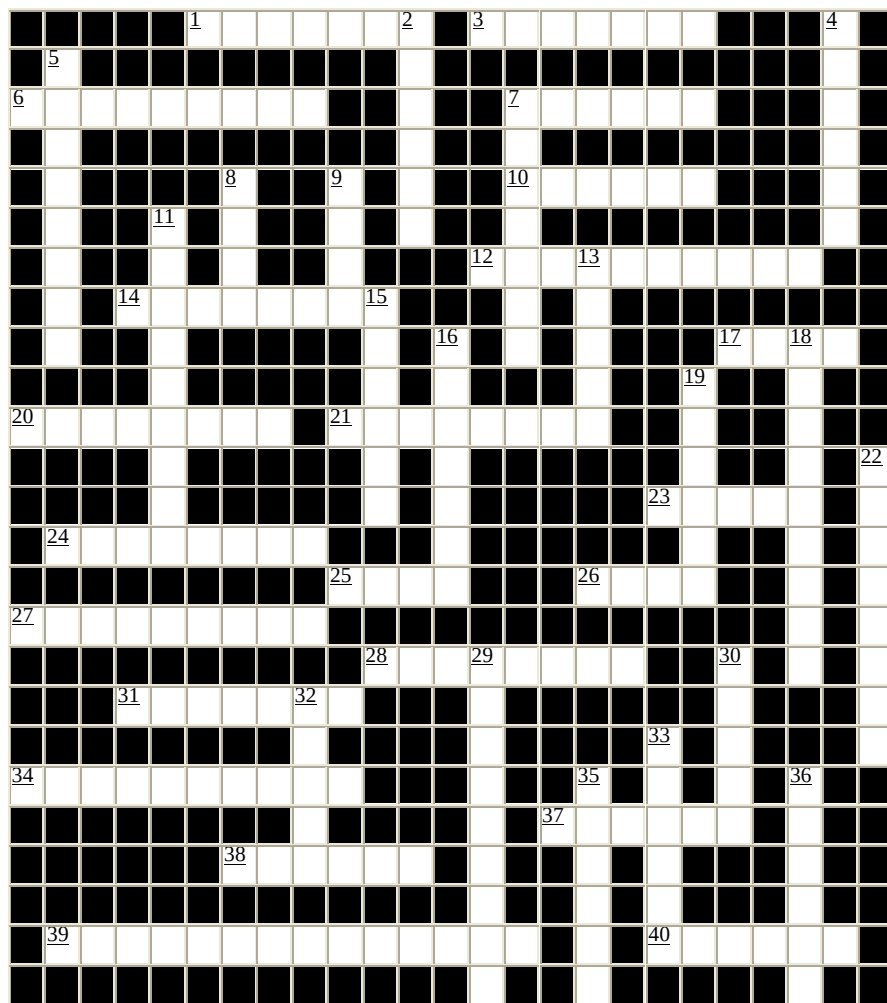
Cserkészélet

Március 25-26-án a plébániánk adott helyet egy Szegedről érkezett közel hetven fős cserkészcsapatnak. Rövid látogatásukról Kéri László csst., csapatparancsnok-helyettes így nyilatkozott:

Csapatunk, az 1507-es számú Árpád-házi Szent Margit cserkészcsapat 10 éve 1996-ban alakult a szegedi Karolina iskolában. Itt Csongrádon a hagyományos tavaszi portyánkat tartjuk, ahol a kiscserkész jelöltek egy próbán vesznek részt, számot adnak eddigi cserkész tudásukról, majd ígéretet tesznek és az őrsvezetőik nyakukba kötik, a hön áhított nyakkendőt. Itt Csongrádon a jó Isten is a kegyeibe fogadott minket, szép időt adva a szabadban történő foglalkozásokhoz, kissé beárnyékolta ittlétünket, hogy estére ellopták a szemben lévő parkból a zászlónkat.

Ismered-e Európa fővárosait?

Készítette: Vidovenyecné Brhlik Edit

Vízszintes:

1. Litvánia
3. Szerbia Montenegró
6. Izland
7. Franciaország
8. Lettország
10. Horvátország
12. Dánia
14. Magyarország
17. Norvégia
20. Bosznia-Hercegovina
21. Málta
23. Liechtenstein
24. Románia
25. Svájc
26. Olaszország
27. Hollandia
28. Belgium
31. Oroszország
34. Luxemburg
37. Egyesült Királyság
38. Bulgária
39. Andorra
40. Írország

Függőleges:

2. Macedónia
4. Fehéroroszország
5. Finnország
7. Szlovákia
9. Ausztria
11. Szlovénia
13. Csehország
15. Albánia
16. Észtország
18. Portugália
19. Törökország
22. Moldova
29. Svédország
30. Görögország
32. Lengyelország
33. Spanyolország
35. Monaco
36. Németország

Kedves Gyerekek!

A megfejtést a rejtvény kivágásával nevetek és lakcímetek feltüntetésével adjátok át hitoktatótoknak, vagy juttassátok el a Plébánia hivatalba május 1-ig. A helyes megfejtők között könyvjutalmat sorsolunk ki.

Ki tud róluk?

Túri Mihályné juttatta el számunkra a felvételt, melyhez az alábbiakat írta: az előadási kép a „Gyurkovics lányok” című színdarab bemutatásakor 1941. május 24-én készült, amit a „Katholikus Dolgozó Lányok Egylete” és a „Katholikus Legényegylet” nagy sikerrel közösen adott elő. A rendezői Varga Matild a lányegylet vezetője, Somogyi Tibor lelképásztor és Korsós András a Szent József templom kántora voltak. Szeretettel gondolok a vissza nem térő ifjúságunkra.

Anyakönyvi hírek

Halottaink:

Smidt Szilveszterné – Kádár Aranka
Kovács József
Gácsi Istvánné – Gutpintér Erzsébet
Kása Mihály
Túri Kis Imréné – Eke Mária
Dinnyés János
Nagy Lászlóné – Keller Anna
Újvári Gergely
Sinkó Istvánné – Pásztor Teréz
Dragon István
Mihály Gusztávné – Jankó Katalin
Jaksa János
Gémes János
Kocsis Istvánné – Purgel Ilona
Domokos Mihályné – Herczku Ilona
Szörfi Istvánné – Blázsik Mária
Gyovai D. József
Szepesi István
özv. Török Istvánné – Fülöp Viktória
Pap Imre
László Kókai Sándor
Dósa János
Sándor Balázs
Való Imréné – Bársony Mária
Kallai Lajos
Deák Ferenc
Csobán István
László Vilmos
özv. Szörfi Ferencné – Kókai Ilona
özv. Puczkó Ferencné – Szabó Ilona
özv. Kovács Jánosné – Bernáth Anna
Sineger Imre Henrik
özv. Illés Sándorné – Pajkó Erzsébet
Szalkai Szabó István
özv. Túri Kis Mihályné – Laczkó Mária
Varga Dudás István
Táborosi Antal
Kelemen István
Deák István
Burján Gergely
Gulyás Ferenc
özv. Kacziba Lászlóné – Pintér Julianna
Tóth Mihály
Dávid Balázné – Sabján Irma
Zagyi Sándor
özv. Tánczos Jánosné – Surányi Erzsébet
özv. Kacziba Istvánné – Lajos Anna
Horváth Varga László

Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk...

Kinek első Szent királyunk följánlott minket,
Boldogságos Szűz Mária, tekintsd ügyeinket.
Fájó szívvel, könnyes szemmel, ím hozzád sietünk,
Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk.

Reá zúdult országunkra a nagy hitetlenség,
Bánatunkat ezért sírjuk, hiszen nincsen vége még.
Pusztulunk, ha nem segítesz, és semmivé leszünk,
Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk.

A Te kerted ez az ország, mely betegen hervad,
Boldogsága virágait, fonnyasztja mindennap.
Drága földje csak úgy ázik, ha mi könnyet ejtünk,
Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk.

Szent kezeddél védd a nemzet koronáját,
Tedd övele boldoggá, a magyarok hazáját.
Új nap süssön ránk az égből, kik annyit szenvedtünk,
Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk.

Mily boldog volt ez az ország, míg Tenéked szolgált,
Míg szerelmed ékesíté, mint virág az oltárt.
Most pusztulunk és fogyunk, mert Téged feledünk,
Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk.

Őseink jó erkölcei veszendőbe vannak,
Szelet vetünk és kezeink zivatart aratnak.
Lábunk alatt fekete sír, mennydörgés fölöttünk,
Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk.

Ne neheztelj azokra, kik újra Hozzád térnek,
Bocsáss meg mint anya szokott szíve gyermekének.
Légy Anyánk, s mi Néked újra gyermekeid leszünk,
Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk.

Ne nézd sokaknak bűneit, mert mi többen vagyunk,
Kik tudjuk szent érdemed, hogy Te vagy oltalmunk.
Istenember Szent Dajkája, Szeplőtelen Szülőnk,
Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk.

+ Vincze Lászlóné hagyatékából

Évszázadok során sokan szerették volna
koporsóba zárni az Egyházat: már előre
ünnepelték lassú pusztulását, halálát. Ő azonban,
alapítója győzhetetlen erejében mindig új életre
kelt, mindenkinek megbocsát, és a szebb jövő
ígéretét adja.

XXIII. JÁNOS PÁPA

Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a
szél, és nekizúdult a háznak, de az nem dőlt össze,
mert szikla volt az alapja. (Mt 7,25)

„Engedjétek hozzám a gyermekeket, hiszen ilyeneké a mennyek országa”

Anyakönyvi hírek

Keresztelés

Január 29.

Donka Laura Mária

Január 29.

Pintér Petra

Tisztelt Olvasóink!

Az Egyházközség tagjainak kereszteléséről és házasságkötéséről – ha nem a Szent József, vagy a Szent László templomban történt is – fénykép formájában is szeretnénk tájékoztatni Önöket. Kérjük, hogy a fenti eseményről készült felvételekből juttassanak el számunkra, hogy közzé tudjuk tenni azokat.

Kérjük a kedves híveket, hogy a kisgyermeket keresztelésre legalább két hónappal korábban jelentsék be, mivel keresztelésre négy alkalommal történő felkészítés és oktatás után kerülhet sor, melyet a Nagyboldogasszony Plébánián tartunk, míg kereszteléseket a Szent József templomban minden hónap 3. vasárnapján a szentmise után.

Várjuk azoknak a fiataloknak a jelentkezését is, akik nincsenek megkeresztelve, vagy megkereszteltek ugyan, de azóta nincs kapcsolatuk az Egyházzal.

„Ha nem lesztek olyanok, mint a gyermekek, nem juthatok be a mennyek országába”

Március 4.

Perce Molli Noémi

Március 19.

Oravecz Áron

- az 1. oldal folytatása

Ez az utalás nemcsak az utolsó vacsorát teszi előtérbe, hanem azt is megmutatja, hogy az első keresztények is így ünnepeltek a kenyértörésben, sőt azt is előre vetíti, hogy így fog Krisztus velünk ünnepelni.

Mindegyikünk úgy viselkedik olykor, mint az emmauszi tanítványok, amikor olyan események történnek az életünkben, vagy a hozzánk közelállók életében, hogy úgy érezzük elveszítjük hitünket és nem akarunk már az egyház közösségéhez csatlakozni. Ilyenkor csak a Feltámadott tud összeszedni és talpra állítani minket, útjainkon és tévútjainkon keresztül, szakításaink és kibéküléseink során. A titokzatos útítárs nem kívánja sem azt, hogy letérjünk utunkról, sem hogy hátraarcot csináljunk, de arra indít, hogy nyissuk ki szívünket és, hogy helyesen értelmezzük az Írásokat.

Mindennapi útjainkon nem magától értetődő az Úr rejtett jelenlétének a felismerése, ez nemcsak a mi elhatározásunkon múlik. Igen gyakran csak utólag fedezzük fel a dolgok rejtett értelmét, sőt, még szívünk lángolását is. Ritkaság, hogy az Isten egész világosan nyilatkozzék meg. Mire kell akkor figyelniük? A kapcsolataink minőségére. Ne arra legyen gondunk, hogy szembe szálljunk másokkal, mint inkább arra, hogy egy úton járjunk velük.

Krisztus rejtett, de hatékony jelenléte teszi lehetővé az ember számára, hogy megtalálja a maga igazi arcát, igazi alakját.

Veréb László plébános

Nagyheti szertartások

Nagycsütörtök:

18.00 Szertartás az Utolsó vacsora emlékére, utána virrasztás

Nagypéntek:

17.15 Keresztút

18.00 Passió és Nagypénteki liturgia

Nagyszombat:

08.00 – 18.00 egész napos Szentségimádás

20.00 Tűzszentelés, húsvéti örömeinek, szentmise és Feltámadási körmenet

Húsvétvasárnap:

08.30 Szentmise

Bokroson:

15.00 Szentmise;
Feltámadási körmenet

Húsvéthétő:

08.30 Szentmise

Kedves Szülők!

Szeretettel köszöntöm Önöket! Nagy eseményhez értek gyermekeik, akik ebben az évben készülnek arra, hogy először járuljanak szentáldozáshoz. Ezúton szeretném tájékoztatni Önöket, hogy milyen feltételei vannak, hogy elsőáldozók lehessenek a gyermekek.

Legalább két évet járjanak hittanórára, amelynek folyamatosnak kell lennie, tehát az Önök esetében, második osztályos kortól, megszakítás nélkül. A szentmiséken való részvétel szintén fontos, hiszen a szentségi Jézussal való találkozás a szentmisén történik. A hittanórákon való részvétel, illetve a gyermekekben levő igény, vágy arra, hogy felkészültek legyenek lélekben és tudásban egyaránt. Az elsőáldozást megelőzően négy szombaton külön felkészülésre kerül sor, melyet a Plébános atya tart. Ennek első időpontja: április 29. délután 2 óra. Gyülekezés az iskola előtt, délután ½ 2 órakor, a gyerekeket a hitoktatók kísérik át a Nagyboldogasszony templomba.

Az elsőáldozás időpontja: június 4. Pünkösöd vasárnap, reggel ½ 9 óra, a Szent József templomban.

Gyóni Sándorné hitoktató

Szerkesztői üzenet

Köszönjük, hogy olvasóink közül egyre többen hozzájárulnak lapunk tartalmának gazdagabbá és színesebbé tételéhez. Továbbra is várjuk írásaikat, javasolataikat, észrevételeiket. Ezúton köszönjük meg Túri Ferenc munkáját, aki több változatban is megtervezte és elkészítette lapunk első oldala cím feliratát. Terjedelmi okok miatt, sajnos több küldött anyagot nem tudtunk megjelentetni, amiért szíves elnézésüket kérjük.

Terveink szerint lapunk következő száma június közepén jelenik meg,

Csongrád Piroskavárosi Szent József Plébánia és a Bokrosi Szent László Templom Híveinek lapja
Megjelenik évente négy alkalommal, 350 példányban
Szerkesztők: Felföldi Miklós és Fekete Imre
Számítógépes formázás: Pap Imre
Felelős kiadó: Veréb László plébános
Cím: 6640 Csongrád, Piroška János tér 4. sz.
Tel./fax: 63/483-063
E-mail: sztjosefplebania@csongrad.hu
Készült: SZVSZ Kft. Nyomda üzemében